

den Tid havde staaet opført med lignende Forskud, vilde jeg give ham Ret; da vilde jeg sige: den factiske Tilstand viser, at Udviklingen af Forholdene fra den Tid er sand og rigtig. Men han har beviist altfor Meget, og derfor slet ikke beviist Noget. Han har beviist, at alle Embedsmænd fra den Tid nødvendig maatte komme i den Tilstand, hvori de vare; men Factum er, at det jo ikke er Tilfældet; thi ellers maatte jo denne Liste være bleven meget længere end den er bleven. Men det er det eneste Beviis, han anfører for sig, og det kan jeg ikke anerkende for noget Beviis. Den Næste, Conferentsraad Nothe, har foruden det Almindelige, der er paaberaabt, at han har viist en slittig Embedsførelse og andet Saadant — det finder man anført for dem Allesammen (Munterhed) — saa tillige som en særlig Grund, hvorfor man skulde estergive ham dette Beløb, anført, at han havde fra 1826 til 1850 ifølge særlig Kongelig Resolution faaet 400 Rbd. foruden sin Embedsgage, og at han fra 1835 til 1850 end yderligere havde havt 200 Rbd. som Medlem af Havedirectionen, men hvilke Tillæg vare faldne bort i Begyndelsen af 1850; han mener, at da de ere faldne bort, saa maa han have saamegen mere Grund til at vente Estergivelse af det Øvrige; for mig er det en Bestyrkelse mere for, at han ikke bør indømmes en saadan Estergivelse. Med Hensyn til det, at disse Forskud skulle være modtagne som Gratiale — de Paagjældende kalde det ikke, som Finansministeren antydede, Honorarer, men Gratiale — er der en Bemærkning, jeg vil gjøre, og det er den, at det har været nedslaaende for mig at see den Maade, hvorpaa enkelte af de Vedkommende have yttret sig angaaende dette Spørgsmaal. Dette skal jeg særlig fremhæve. Jeg sigter især til den, der er opført under Nr. 6. Han siger, at det har været ydmygende for ham

at modtage det under Navn af Gratiale, uagtet han modtog det med Bevidsthed om, at det skulde være et Gratiale, men det blev opført som Forskud, thi saa, siger han, „var Eren reddet“ (Almindelig Latter). Det er virkelig en i høi Grad original Betragtningssmaade, at man ikke ansaae det for ydmygende at modtage et Gratiale men for ydmygende, at det skulde hedde et Gratiale, og at Eren er reddet, naar det er opført i Bøgerne som et Forskud. Jeg skal nu ikke opholde mig mere ved Enkeltheder, men jeg skal kun erklære, at ifølge det Indtryk, jeg har modtaget ved at gennemgaae disse Actstykker, der ere fremlagte angaaende denne Paragraph, kan jeg ikke stemme for flere Punkter i Paragraphen end Nr. 4. Endnu er der et Spørgsmaal, jeg skal tillade mig. Jeg seer nemlig, at den største Deel af de Mænd, som ere opførte under § 2, ere af Finansministeriets Embedsmænd. Deri har jeg fundet Opfordring til at spørge den ærede Finansminister, om ikke nogen af disse — en enkelt eller flere — har en vis Skyld i, at endeel Forskud ikke ere blevene krævede i 20 Aar, og derved have givet Vedkommende Anledning til at nedlægge Prescriptionspaastand. Forsaavidt nogen af disse Vedkommende har været i en saadan Stilling, hvor det havde været deres Pligt at gjøre opmærksom paa, at den . . .

Formanden: Jeg vil blot tillade mig at bemærke for den ærede Rigsdagsmand, at selve Forslaget til § 3 ikke er under Forhandling.

J. M. Hansen: Ja, jeg vilde ogsaa blot motivere dermed, hvad jeg her siger, at saa var der ved de Paagjældende i § 2 saa meget mindre Grund til at stemme for Nedsættelsen, dersom Noget af dem var i det Tilfælde.